

Syvällä Sipoon takamaastossa aukeni pienen mökkitien jälkeen iso alue, jossa lojui siellä täällä ruostuneita merikontteja ja kaivonkoneenrunkoja jotka olivat nähneet työtä viimeksi 80- ja 90 lukujen taitteessa. Piha-aluetta halkoi lautarakenteinen hökkeli josta punainen maali oli tummunnut lähes olemattomiin. Puunsäleet paistoivat homeisena ja lähes maantuneena. Hökkelin takana oli hieman uudempi rintamamiestalo. Sekin oli hoitamaton ja sen julkisivu oli kuin Petroskoilaisen kerrostalon. Tontin ja metalliraadot sekä lähes pystyyn maantuneet talot omisti entinen maarakennusyrittäjä joka oli keksinyt lähteä mukaan kansainväliseen huumekauppaan. Hän oli tutustunut huumemaailmaan vanhan ystävänsä avustuksella. Lassi oli ollut vanha konkari murtopuuhissa sekä erinäisissä petoksissa. Sörnäisten vankilassa hän oli tutustunut huumemaailmaan ja sieltä tulevaan "helppoon rahaan". Lassi oli sittemmin tutustuttanut Antin huumepuuhiin kasvattaen ensiksi Antin tilalla useamman sadon sativaa, ja sittemmin toiminta oli keskittynyt sadoista saatujen tuottojen turvin metamfetamiiniin, tarkemmin maahantuontiin ja myyntiin. Määrät olivat aluksi olleet pieniä, lähinnä sata grammaa per haku. Myöhemmin kun huumemaailma oli vienyt miehet mukanaan, olivat he siirtyneet huumekontaktiensa avustuksella kiloihin. Rahaa oli tullut sellaisia summia joita Antti oli yrittäjänä tienannut kahdessa vuodessa, nyt sama raha oli tullut viikossa. Koska he eivät olleet jääneet kiinni, oli heistä tullut hyvin rohkeita. Siinä missä aikaisemmin huumemuuli oli tuonnut heikin verran piriä tuhannella eurolla, olivat miehet vastaanottaneet kansainväliseltä huumeorganisaatiolta 5 - 12 kg metamfetamiinieriä. Antti ja Lassi eivät aikaisemmin olleet tiedäneet että huumemuuli toi tullessaan lähes aina useamman kilon, ja myyjä kusetti ottamalla heikistä vielä tuontimaksua vaikka Antti ja Lassi olivat maksaneet ylihintaa tuosta Koplilaisesta metasta jota suomalaiset narkomaanit sanoivat vitsikkäästi meetwurstiksi. Tavanomainen amfetamiini, eli katupiri oli tuossa samanomaisessa huumeslangissa fetaa. Virossa voi ostaa Koplilaista metamfetamiinia joko 25 euron grammahintaan, tai 7000 euron kilohintaan. Se on lähes aina valmistettu itäisessä Virossa maaseudulla Vorun tietämillä. Niinkutsuttuja pirlaboratorioita on alueella runsaasti, niin Viron kuin Venäjän puolella. Kemisteinä niissä on kemiaa opiskelleita jotka ovat siirtyneet opinnoissaan lääketieteen pariin. Raaka-aineet on hankittu Puolasta, jossa valmistamiseen tarvittava efedriini on kuluttajan saatavilla ilman reseptiä. Kilon valmistaminen maksaa noin 200 euroa ja sen ulosmyyntihinta on noin 2000 - 3000 euroa. Sen ostaa tavallisesti jokin paikallinen rikollisporukka joka myy sen eteenpäin 5000 - 7000 euron hintaan. Tässä vaiheessa se on jo jatkettua. Lassi ja Antti olivat edenneet huumekuvioissa sellaiseen asemaan että heille oli toimitettu sellaiselta taholta metamfetamiinia joka valmisti sitä itse. Erittäin laaja huumeorganisaatio jonka pääpaikka sijaitsi Liettuassa, joskin organisaation rakenteessa yläpäättä pitävät asuivat Espanjan aurinkorannikolla ja Kreikassa Rodoksella. Suomalaisille etelänmatkaajille tutuissa paikoissa. Antin ja Lassin tehtäväksi oli muodostunut huumeiden välivarastointi ja myynti. Markkinoinnista ja reviirien turvaamisesta huolehti suomalainen liivijengi jota keskusrikospoliisi luonnehti kansainväliseksi. Sitä se olikin. Liiveissä komeili selkäpuolella skandinaavisessa mytologiassa ilkeän jumalana tunnettu "Loki". Itse kerho oli perustettu 1960 luvun alussa San Bernardino Cityssä mutta suomalaisen jaoksen emokerho oli Ruotsissa. Kerho ei vielä kantanut suomessa liivejä koska siitä olisi syttynyt heti sota toisen kansainvälisen kerhon kanssa. Nyt Lassi ja Antti istuivat tuossa ränsistyneessä rintamamiestalossa tuoleihin teipattuina. Tuolit olivat olleet asunnossa keittiön pöydän tuoleina. Ruokailutilan kalusteet oli Antin edesmennyt vaimo ostanut joskus 1970 luvun lopulla jostakin kalusteita myyvästä liikkeestä. Ne olivat kestäneet hyvin käyttöä tähän mennessä, mutta nytten Antin alla olleen tuolin selkänoja hajosi ja pyöreät puuosat jotka muodostivat selkänojan, painuivat ikävästi Antin selän ja puulattian välissä hänen selkäänsä

jota farkkutakki hieman suojasi. Ilman farkkutakkia hajalle menneet puuosat olisi työntynyt Antin ihosta läpi ja tunkeutunut mahdollisesti keuhkoihin saakka ja ehkä myös rikkonut matkallaan selkärangan rustoa. Tallinnalaisella karate-klubilla opetetut takakiertopotkut olivat iskeytyneet Antin ja Lassin kasvoihin Nike merkkiseen lenkkitossuun verhoiltuna. Molemmilta herrasmiehiltä olivat leukaluut useammassa osassa, ja hampaat vaihtaneet suussa järjestystä. Yksikään hammas ei ollut enää kiinni suussa, vaan ne lojui pitkin suuta kuin nalle karkit lapsen suussa karkkipäivänä. Hakkaaminen ja potkiminen oli alkanut heti kun huumeorganisaation iskuryhmä oli tullut taloon sisälle. Iskuryhmä oli ohjeistettu tappamaan molemmat miehet hakkaamalla ja potkimalla kuvaten tapahtuma videokameralla. Tappamisen jälkeen miesten ruumiit piti naulata kämmenistä ja jalkapöydistä talon ulkoseinään kuin jeesukset. Antti ja Lassi oli epäonnistunut nyt ensimmäisen ja viimeisen kerran. 24 kilon huume-erä oli palanut helsingin satamassa. Huume-erän palaminen ei ollut ongelma, huume-eriä kun jää aina huumekaupassa viranomaisten haltuun. Ongelma oli se että 24 kilon huume-erän myötä lähes kaikki suomen päässä huumeiden parissa olleet oli kahta päivää aikaisemmin otettu helsingin huume poliisin toimesta kiinni. Huumeorganisaation suomen kaupasta vastanneet olivat arvanneet että Antti ja Lassi olivat osa helsingin huume poliisin tiedustelutoimintaa. Näin olikin. Kun Antti ja Lassi olivat vastaanottaneet tuon kyseisen huume-erän, oli se ollut poliisiterminologiassa valvottu läpilasku joka on osa poliisin salaisia pakkokeinoja. Lassi ja Antti oli otettu kiinni ja poliisi aloitti silloin huumeorganisaatiota vastaan toiminnan joka on myöskin määritelty poliisin salaisissa pakkokeinoissa. Kyseessä oli ohjattujen tietolähteiden toiminta joka on hyvin kyseenalainen eikä sille ole erikseen määritelty toimintatapoja. Näin Lassista ja Antista oli tullut hetkessä peitetoimintaa suorittaviin konstaapeleihin verrattavissa olevia henkilöitä jotka itse olivat kuitenkin olleet mukana huumausainerikollisuudessa keskeisissä asemissa. Poliisi oli luvannut Antille ja Lassille että heille ei tulisi tuomioita ja he pääsisivät todistajansuojeluohjelmaan, saaden uudet identiteetit. Tosiasiallisesti miehistä oli samalla hetkellä tullut kuolleita ja poliisi tiesi sen. Antti ja Lassi olivat välittömästi luopuneet oikeuksistaan saada asianajajat ja paljastaneet poliisille 17 tuntia jatkuneissa kuulusteluissa joista tehtiin salaiset pöytäkirjat jotka eivät tulisi koskaan olemaan esitutkimamateriaalissa. Poliisi oli puhunut totta kun heti kiinni otton jälkeen miehille oli kerrottu että jos he eivät kertoisi kaikkea mitä tiesivät, tulisi oikeudessa heille molemmille 13 vuoden tuomiot. Poliisi oli kuitenkin halunnut ottaa koko organisaation kiinni ja toimittaa oikeuden eteen että helsingin huume poliisin päälliköt saisi mainetta poliisihallitukselta ja sisäministeriön tarkastajilta sekä taholta jota ei ole erikseen mainittu poliisiorganisaatiossa. Poliisi oli luvannut molemmille miehille pitää heidät turvassa ja ohjeistannut miehet olemaan sipoossa Antin kiinteistöllä organisaation kohdistuneen iskun jälkeen. Kun poliisi oli suorittanut organisaation suomen päähän kiinni ottoja, oli suomesta lähtenyt pari komisariota lennolla myös Liettuaan tapaamaan paikallisia kollegoja tarkoituksena järjestää kansainvälinen operaatio huumeorganisaatiota vastaan. Suomessa tapahtuneiden kiinni ottojen jälkeisinä lähitunteina oli ruotsissa huume poliisi iskenyt Tukholman liepeillä Vagos MC kerhoa vastaan. Ruotsissa tapahtunut "valvonta-iskuksi" julkisuudessa mainittu, suomesta saatujen tiedustelutietojen perusteella tehty isku oli ollut floppi. Kerhotilalta ei ollut löytynyt kuin 22lr pienoisorvolveri ja 12/89 kaliberinen katkaistu haulikko sekä pieni määrä kannabista. Jollakin lasipöydällä oli myös ollut jäänteitä amfetamiinista kun sitä oli nuuskattu lasipinnalta. Ruotsin huume poliisi oli luullut että kerhotila olisi ollut täynnä huumeita ja sarjatuliaseita huumereviirien turvaamiseksi. Toisin oli. Antti ja Lassi olivat poliisin käskyjen mukaisesti ollut sipoossa kun huumeorganisaation iskuryhmä oli saapunut sinne. Poliisi oli tietyllä tavalla epäonnistunut miesten suojelussa kun eivät olleet laittaneet valvonta- ja

suojelutiimiä miesten turvaksi. Tosiasiallisesti miehiä ei olisi missään tapauksessa saanut päästää pois poliisin tiloista, eikä varsinkaan sipooseen josta heidät oli Antin kiinteistöltä helppo löytää. Poliisille ei omasta mielestään ollut resursseja laittaa tiimiä miesten turvaksi, mutta todellisuudessa poliisi ei ollut enää kiinnostuneita miehistä sillä jopa poliisi luokitteli miehet kuolleiksi. Kun poliisi viimein saapui katsomaan löytyisikö Antti ja Lassi sipoon kiinteistöltä, olivat molemmat miehet naulattu pihatien isoon koivuun kiinni. Huumeorganisaation iskuryhmä oli noudattanut omaa ohjeistustaan millin tarkasti, mutta talon seinärakenne ei ollut haurauden takia kestänyt miesten naulaamista siihen. Sitä oli toki yritetty. Poliisi ei halunnut asiasta julkisuutta, vaan hoiti ruumiit pois vähin äänin, mutta joku poliisimies oli vuotanut tiedon medialle ja nyt poliisi joutui asettamaan kahden ruumiin löytymisestä mediakiellon ettei tieto tapauksesta leviäisi koska se olisi osa huumeorganisaation mediatoimintaa ja markkinointia. Miesten tappaminen hakkaamalla ja potkimalla oli myös osa huumeorganisaation omaa mainostoimintaa jolla he halusivat osoittaa muille toimijoille raakuuttaan ja kykyään suorittaa erilaisia menetelmiä. Siksi tappaminen oli kuvattu videolle ja video oli tarkoitus levittää verkossa. Toiminta oli kopioitu Meksikolaiselta huumekartellilta Los Zetakselta koska huumeorganisaatio oli todennut sen erittäin toimivaksi. Kun poliisi itse tiedotti mediassa eri puolella suomea tapahtuneista iskuista, kertoi se samalla 24 kilon huume-erästä joka oli saatu poliisin haltuun. Poliisi ei kertonut tiedotteessaan mitään esitutkintaan johtaneista tapahtumista jotka olivat alkaneet jo ennen Anttia ja Lassiä Tallinnassa. Helsingin huumeepoliisi kun oli saanut Viron huumeepoliisilta ennakkotietoa 24 kg suuruisesta huume-erästä. Virossa huume-erä oli palanut kun huumehuri oli myynyt Viron huumeepoliisille tiedon kun hänen oli tehnyt mieli 2 viikon mittaiselle Espanjan matkalle. Yksi henkilö jota poliisi ei ollut tavoittanut, istui parhaillaan Pertunmaalla pienessä mummonmökissä ja teki itselleen parhaillaan Suomi-viinasta ja S-marketin Rainbow Colasta viinapaukkua itselleen. Hänen selkäpuolella oli farkkujen ja selän välissä 9mm Beretta M92. Vyö tuki asetta pysymään paikallaan. Tuvan pöydällä oli useampi matkapuhelin joista oli akut otettu irti. Myös DNA prebaid myyntipakkauksia oli avaamattomina useampi. Mies kiroi itsekseen ja otti flanellipaitansa rintataskusta Marlboro merkkisen tupakka askin ja asetteli tupakan huulilleen. Musta Colt sytytti sytytti tupakkaan hehkun ja mies imi savua keuhkoihinsa. Mies oli ollut huumeorganisaation suomen sivuhaaran nokkimisjärjestyksessä Antin ja Lassin alapuolella. Tarkemmin Lassi oli ollut hänen esimiehensä. Mies oli tutustunut Lassiin vankilassa ja kun Lassi oli tarvinnut huumeiden levitykseen asiantuntija-apua lähinnä konsultointina, oli hän ottanut mieheen yhteyttä. Mies oli aikaisemmin hoitanut omaa huumeliigaa -90 luvulla menestyksekkäästi. Miehellä oli niihin aikoihin ollut käytössään hyvin arkinen henkilöauto ja hän oli asunut jakomäessä vuokralla. Mikään ei hänessä ollut antanut aihetta epäillä että hän pyörittä miljoonien markkojen huumebisnestä. Mies oli lopulta palanut kun hänelle oli käynyt vanhan aikaisesti ja hänestä oli tullut liian ahne. Hänen jäljiltään oli löytynyt 12 miljoonaa markkaa joista vain murto-osan poliisi oli merkinnyt esitutkimateriaaliin ja loput oli jaettu tutkijoiden kesken jonkinlaisena kannustimena ja bonusrahana. Samanlaisena jota varastointiin erikoistuneet yritykset kutsuvat suoritteeksi. Kun miehen oma huumeliiga mureni, tutustui mies esitutkinnan aikana tutkintaa johtaneeseen komisarioon. Myöhemmin kun mies vapautui vankilasta loppuvuodesta 2004, otti komisario häneen yhteyttä ja tarjosi työtä tietolähteenä. Mies oli suostunut koska ei halunnut jäädä tyhjän päälle ja summa jonka komisario oli tietolähteenä olemisesta luvannut, oli parempi kuin rakennustyömiehellä. Komisario oli maksanut miehelle aina ilman verokorttia eikä miehestä ollut kirjattu mihinkään tietoa koska tietolähdetoiminnan keskeisessä asemassa olevat tietolähteet eivät halunneet rekisteröityä. Se oli ollut myös miehen asettama ehto koska

pelkäsi että hänestä kirjattu tieto olisi joutunut väärin käsiin ja vaarantanut miehen hengen. Miehen ja komisarion välille oli tullut luottamus joka perustui molempien väliseen yhteydenpitoon sekä ryyppäämisen merkeissä tapahtuneisiin tunnepurkauksiin jossa molemmat olivat kertoneet toisilleen elämästään. Miehistä oli tullut suoranaisesti ystäviä, mutta ystävyys pidettiin hyvin epävirallisena. Miehen ranteessa kiersi näyttävä kultaketju jonka leveässä laatassa lymyisi kaiverrettuna "JORE". Se oli hänen lempinimensä ja väännetty nimestä Jorma joka oli hänen oikea nimensä. Jorma Mäntynen. Hänet muistettiin rikosrekisterissä miehenä joka oli tuomittu vuonna 1999 11 vuoden mittaiseen vankeusrangaistukseen törkeästä huumausainerikoksesta. Jorma ei ollut mikään juoppo, vaan itsestään huoltapitävä ja terveydestään kiinnostunut mies. Hän söi terveellisesti ja oli luopunut täysin punaisesta lihasta. Tupakointia hän ei ollut pystynyt lopettamaan vaikka oli lukuisia kertoja yrittänyt. Viinaa mies joi, mutta kohtuullisesti. Joskus se tarkoitti lippuviinapulloa ja joskus paria olutta. Noin kerran viikossa hän nautti alkoholia. Kuntosalilla Jore kävi säännöllisesti kaksi kertaa viikossa ja hän pyrki uimaan kerran viikossa kilometrin uimahallissa. Jore tiesi että huumeorganisaatio etsi häntä. Parhaillaan Virossa huumepoliisiin kuuluva mies selasi Jormaa koskevia tietoja interpolin tiedoista. Niistä Virolainen huumepoliisi halusi saada tiedon oliko Jorma kiinniotettuna vai vapaalla jalalla. Selvisi että Jorma oli etsintäkuulutettuna A-haulla törkeästä huumausainerikoksesta. Tiedon Virolainen huumepoliisi välitti huumeorganisaatiolle joka välitti toimintaohjeet suomessa yhä olevalle toimintaryhmälle joka oli parhaillaan majoittuneena Siuntiolaiseen vuokra-asuntoon jonka heidän Suomalainen toimija oli vuokranut Tori.fi -sivustolta kuukaudeksi, kertoen vuokranantajalle putkiremontista jota ei oikeasti ollut, eikä miehellä edes ollut asuntoa suomessa. Huumeorganisaation toimintaryhmä sai TOR-verkon kautta uudet toimintaohjeet jotka oli koodikielen muodossa. Ohjeet purettiin kertakäyttöisellä koodiavaimella joita oli numeroituna kirjekuudessa, päällimmäisenä oli avainlukulista joka oli olennainen osa koodinpurkua. Toimintaohje oli seuraavanlainen: Tappakaa Jorma Mäntynen. Tekotavalla ei merkitystä. Kiireellinen. Ei ole poliisin huostassa. Etsikää lähipiirien kiinteistöistä. Facebookissa on lähipiirin henkilötiedot. Maanmittauslaitokselta löytyy kiinteistöjen sijaintitiedot. Jorma oli juonut jo 2/3 osaa suomiviinapullosta ja oli hiukan huojentunut. Hän otti pöydältä mustan Samsung matkapuhelimen jonka hän oli ostanut Pasilan R-kioskilta. Myyntipakkauksessa oli ollut mukana DNA prebaid liittymä ja se oli maksanut vajaan 24,90 euroa. Puheaikaa liittymässä oli tarpeeksi yhteydenottoa varten. Liittymän ostamisesta ei tallennu tietoja kuten myyntipaikkaa eikä näin ollen ostajasta voitaisi saada valvonkamerakuvaa. Sen sijaan liittymän lataaminen tallentui aina tietoihin joko valvontakamerakuvana, maksukorttitietoina tai verkkopankkimaksuna. Jorma tiesi nämä asiat koska komisario oli opettanut häntä välttämään poliisin valvonta- ja seurantamenetelmiä. Sim-kortti asettui puhelimeen ja Jorma asetteli akun kiinni puhelimeen. Kun virrat ilmestyi näytölle, paineli Jorma aloituspakkauksesta SIM-kortin PIN-numeron. Liittymä aukesi ja Jorma paineli ulkomuistista yhteydenpitopuhelimen numeron ja painoi linjan auki. Yhteydenpitopuhelin paikantui Pasilaan ja Jorman puhelin Pertunmaalle. Kuului muutama tyyttäysääni ja puheluun vastasi keski-ikäisen miehen ääni. "Halooota", komisario sanoi. "Mitäs nyt, onko ideoita?", Jorma kysyi. "Pysy jemmassa, sulla on hakuja perässä, mutta neuvottelen susta lähiaikoina lupapäällikön kanssa", komisario vastasi. "Otan uudelleen yhteyttä huomenna klo 12:00", Jorma sanoi, sulki puhelimen ja poisti siitä akun sekä SIM-kortin. Jorma pyöritteli mielessään pakoaan joka oli onnistunut täpärästi. Hän oli juuri ollut ajamassa kotipihaansa Ford Mondeollaan kun oli huomannut poliisit ja kääntynyt pois. Auton hän oli jättänyt sivukujalle ja jatkanut matkaa jalan, ilman matkapuhelintaan jonka oli jättänyt matkustajan paikalle. Hän oli

siirtynyt ratikalla keskustaan ja ottanut sieltä matkahuollon kaukoliikenneterminaalista ensimmäisen linjan joka oli ollut pikavuoro Ouluun. Hän oli ostanut lipun Hartolaan, mutta jäänyt pois vaiston varaisesti Pertunmaan liittymän kohdalla ja jatkanut jalan aina Pertunmaalle asti. Pertunmaalla hän oli tarkastellut silmämääräisesti taloja jotka olivat kesämökki käytössä ja tyhjiä. Mummonmökki oli ollut täydellinen ja Jorma oli murtautunut mökkiin. Kun hän oli jäänyt ensimmäisestä raitiovaunusta pois, oli hän käynyt ostamassa repun ja muovikassillisen ruokaa jonka sisällön hän oli raitiovaunussa purkanut reppuun. Keskustassa hän oli käynyt Arkadian Alkossa ostamassa 0,7 L Suomiviinapullon ja 0,7 L 3 tähden Jaloviinapullon. Viinoihin hän oli varannut S-Marketista Colaa, samalla kun osti 8 askia Marlboroa. Ase hänellä oli ollut mukana jo pakomatkan alussa. Lippaassa oli 7 patruunaa. Ase oli peräisin alamaailmasta, eli varastettu vuosia aikaisemmin joltakin ammunnanharrastajalta kotimurron yhteydessä. Jorma oli maksanut aseesta 750 euroa ja ase oli vaihtanut omistajaa kurvissa Kolme Kaisaa nimisessä baarissa. Asehankinnan Jorma oli tehnyt omaksi turvakseen ja kertonut aseensa ostamisesta komisariolle. Komisario oli vain ihmetellyt eikö Jormalla ollut ennestään asetta. Jorma mietti pitäisikö hänen soittaa avovaimolleen, mutta päätti olla ottamatta yhteyttä tähän, koska ei luottanut häneen. Jorman profilointi avovaimoaan kohtaan oli onnistunut, avovaimo kun parhaillaan odotti Jorman soittoa, taskussaan keskusrikospoliisin vakavan rikollisuuden torjuntaan perehtyneen tutkijan käyntikortti, josta matkapuhelinnumero oli otettu ylös hänen puhelimeen valmiiksi ja nimenkohdalle oli asetettu AAA että numero löytyisi luettelosta ensimmäisenä. Avovaimo havahtui kun ovikelloa soitettiin. Hän riensi ovelle, luullen että siellä olisi poliisit, jotka olivat juuri poistuneet asunnolta. Jormakaan se ei voisi olla koska hänellä oli kotiinsa avaimet. Hän avasi oven ja katsoi kahta miestä joista toinen näytti Venäläiseltä pakkotyövangilta, ja toinen suomalaiselta IT-gurulta. "Terve, ollaan poliisista", IT-gurun näköinen mies sanoi ja painoi oikean käden etusormella mustasankaisia silmälasiaan syvälle silmiinsä että näkisi mahdollisimman tarkasti. "Missä Jorma on?", mies jatkoi kuin tietääkseen ettei tämä ole kotona. Jorman avovaimo Merja Kuparinen tajusi heti ettei miehet olleet poliiseja. KRP:n mies oli myös varoittanut että törkeässä huumausainerikoksessa mukana olleet saattaisi tulla kyselemään Jormaa. Merja yritti riuhtaista ovea kiinni, mutta Venäläisen pakkotyövangin näköinen mies ehti tarttua ovesta kiinni. Samassa mies iski Merjaa vapaana olleen kätensä kämmensyrjällä kurkkuun. Merjan kurkunpää murskaantui ja hän kaatui eteisen lattialle, päästään onton kolahduksen joka tuli hänen takaraivostaan johon tuli lukuisia hiushalkeamia. Miehet tunkeutuivat asuntoon siinä toivossa että Jorma olisi siellä, vetäen esiin Makarov pistoolit. Asunto oli muutamassa sekunnissa läpikäyty ja ennenkuin minuutti kului loppuun, olivat miehet poistuneet rapusta, jättäen kuolleen Merjan kotinsa eteiseen. Merjan tappaminen ei ollut tarkoitus, mutta Merjan toiminta oli vaikuttanut siihen että hänet tapettiin. Oveen jääneet sormenjäljet eivät myöskään olleet miehille stressin aihe. Sormenpää kun toimintaryhmällä oli tapana käsitellä lasikuitukitillä ennen tehtävää. He kun eivät olleet ensikertaa tappamassa ihmisiä rahaa vastaan. Heidän toimialueena oli pohjoismaat. Keskieurooppaan heillä ei ollut mitään asiaa vaikka he olivat viime keväänä käyneet Pariisissa tappamassa erään Hollantilaisen liikemiehen. Miehen kuolemasta oli maksettu 400 000 euroa. Työntilajana oli ollut Norjalainen sähköyhtiö. Huumeorganisaation toimintaryhmä oli tavallaan ali-hankkija ja teki töitä huumeorganisaatiolle. He olivat eräänlainen murhiin ja tappoihin erikoistunut ryhmä joka kantoi nimeä Baltic Corporation, kuulostaen aivan hakkeriryhmältä. Heidän kilpailijansa oli Gruusia Corporation ja heidän toimialueena oli Keski-Eurooppa.